

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de staatssecretaris van Justitie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, van 15 december 2009 in zaak nr. 09/7578 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 september 2007 heeft de staatssecretaris de vreemdeling ongewenst verklaard.

Bij besluit van 12 februari 2009 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 15 december 2009, verzonden op 23 december 2009, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de staatssecretaris een nieuw besluit op het gemaakte bezwaar neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de staatssecretaris bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 20 januari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In de grieven betoogt de staatssecretaris dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat, samengevat weergegeven, niet kan worden volgehouden dat de vreemdeling niet valt onder artikel 6, eerste lid, eerste streepje van besluit nr. 1/80 van de Associatieraad van 19 september 1980 betreffende de ontwikkeling van de associatie tussen de Europese Economische Gemeenschap en de Republiek Turkije (hierna: besluit nr. 1/80) en het besluit tot ongewenstverklaring van de vreemdeling derhalve getoetst had dienen te worden aan het in artikel 14 van besluit nr. 1/80 vervatte unierechtelijke openbare orde-criterium.

Door aldus te overwegen, heeft de rechtbank volgens de staatssecretaris blijk gegeven van een onjuiste lezing van de jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (hierna: het Hof). Uit het arrest van het Hof van 10 januari 2006, C-230/03, Sedef, punten 37, 38 en 39 (www.curia.europa.eu; hierna: het arrest Sedef), volgt dat artikel 6, eerste lid, eerste streepje van het besluit nr. 1/80 alleen de continuïteit van de tewerkstelling bij dezelfde werkgever beoogt te garanderen. Dit artikel is derhalve niet van toepassing op de vreemdeling die na een jaar legale arbeid bij Simsek BV van werkgever is veranderd en na een periode van ruim vier maanden weer opnieuw bij Simsek BV in dienst is getreden. Niet is immers gebleken dat Simsek BV in de periode van onderbreking voortgezette werkgelegenheid voor de vreemdeling had. Dat de vreemdeling na een relatief korte periode opnieuw in dienst is getreden bij Simsek BV en dat hij gedurende die korte periode werkzaam is gebleven in zijn beroep als schoonmaker voor een ander uitzendbureau, doet aan het voorgaande niet af, aldus de staatssecretaris.

2.1.1. Ingevolge artikel 6, eerste lid, van besluit nr. 1/80, heeft de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een lidstaat behoort, behoudens het bepaalde in artikel 7 betreffende de vrije toegang tot arbeid van de gezinsleden:

- na een jaar legale arbeid in die lidstaat recht op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;
- na drie jaar legale arbeid en onder voorbehoud van de aan de werknemers uit de lidstaten van de Gemeenschap te verlenen voorrang, in die lidstaat recht om in hetzelfde beroep bij een werkgever van zijn keuze te reageren op een ander arbeidsaanbod, gedaan onder normale voorwaarden en geregistreerd bij de arbeidsbureaus van die lidstaat;
- na vier jaar legale arbeid in die lidstaat vrije toegang tot iedere arbeid in loondienst te zijner keuze.

2.1.2. Volgens vaste rechtspraak van het Hof (arresten van 20 september 1990, C-192/89, Sevince, punt 30 (www.eur-lex.europa.eu); 16 december 1992, C-237/91, Kus, punt 12 (www.eur-lex.europa.eu); 6 juni 1995, C-434/93, Bozkurt, punt 26 (www.eur-lex.europa.eu); 26 november 1998, C-1/97, Birden, punt 55 (www.curia.europa.eu) en 19 november 2002, C-188/00, Kurz, punt 48 (www.curia.europa.eu)) veronderstelt het legale karakter van de arbeid in de zin van artikel 6, eerste lid, van besluit nr. 1/80 een stabiele en niet-voorlopige situatie op de arbeidsmarkt van de desbetreffende lidstaat en uit dien hoofde het bestaan van een niet-omstreden verblijfsrecht.

2.1.3. Vaststaat dat de vreemdeling, van Turkse nationaliteit, van 6 maart 2003 tot 14 juli 2005 in het bezit is geweest van een verblijfsvergunning regulier voor verblijf bij echtgenote, waarmee het de vreemdeling was toegestaan arbeid te verrichten.

Evenzeer staat vast dat de vreemdeling van 4 juni 2003 tot 26 november 2003 als schoonmaker arbeid in loondienst heeft verricht bij Sahap BV. Van 11 september 2003 tot 11 september 2004 heeft de vreemdeling als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij Simsek BV en van 16 augustus 2004 tot 16 augustus 2005 heeft de vreemdeling als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij Met
ingang van 1 februari 2005 is de vreemdeling opnieuw als schoonmaker arbeid in loondienst gaan verrichten bij tot 1 februari 2007.

2.1.4. In het arrest Sedef, voor zover thans van belang, heeft het Hof onder punt 39 overwogen dat het in de punten 13 tot en met 15 van het arrest van 5 oktober 1994, C-355/93, Eroglu, heeft verklaard dat artikel 6, eerste lid, eerste streepje, van besluit nr. 1/80 alleen de continuïteit van de tewerkstelling bij dezelfde werkgever beoogt te garanderen, en dus niet van toepassing is op een Turkse werknemer die na een jaar legale arbeid van werkgever is veranderd en om verlenging van zijn arbeidsvergunning verzoekt om weer in het bedrijf van zijn eerste werkgever arbeid in loondienst te gaan verrichten.

Uit de tekst van artikel 6, eerste lid, eerste streepje van besluit nr. 1/80, gezien in samenhang met voorgaande overweging, volgt dat een

Turkse werknemer daaraan slechts rechten kan ontlelen, indien deze na een jaar legale arbeid bij een werkgever te hebben verricht zijn werkzaamheden bij diezelfde werkgever heeft voortgezet. Hoewel de vreemdeling van 11 september 2003 tot 11 september 2004 alsmede van 1 februari 2005 tot 1 februari 2007 legale arbeid voor heeft verricht, heeft de vreemdeling in de periode daartussen gedurende ruim vier maanden niet voor gewerkt, waardoor hij aldus niet ononderbroken werkzaamheden bij dezelfde werkgever heeft verricht. Gelet hierop, voldeed de vreemdeling ten tijde van de beëindiging van zijn verblijfsrecht op 14 juli 2005 niet aan artikel 6, eerste lid, eerste streepje van besluit nr. 1/80 en kon hij daaraan geen verblijfsrecht ontlelen. Het unierechtelijke openbare orde-criterium is derhalve niet van toepassing. De rechtbank heeft dat niet onderkend. De grieven slagen.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 12 februari 2009, waarbij de ongewenstverklaring is gehandhaafd, beoordelen in het licht van de daartegen voorgedragen beroepsgronden, voor zover die gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.3. Het betoog van de vreemdeling in beroep dat de staatssecretaris zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het bezwaar kennelijk ongegrond was en aldus op grond van artikel 7:3 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: de Awb) bij de behandeling daarvan van horen kon worden afgezien, kan niet slagen. Gelet op de motivering van het besluit van 4 september 2007 en hetgeen de vreemdeling daartegen in bezwaar heeft aangevoerd kon er redelijkerwijs geen twijfel over bestaan dat het aangevoerde niet kon leiden tot een andersluidend besluit.

2.4. Aan de door de vreemdeling bij de rechtbank voorgedragen beroepsgrond dat de relatie met zijn ex-partner eerst in februari 2006 is ontworcht en de staatssecretaris er derhalve ten onrechte van is uitgegaan dat zijn verblijfsrecht op 14 juli 2005 is beëindigd, kan niet worden toegekomen. Over die grond is door de rechtbank uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een oordeel gegeven, waartegen in hoger beroep niet is opgekomen. Evenmin is sprake van een nauwe verwevenheid tussen het oordeel over die grond, dan wel onderdelen van het bij de rechtbank bestreden besluit waarop deze betrekking heeft, en hetgeen in hoger beroep aan de orde is gesteld. Deze beroepsgrond valt thans diensgevolge buiten het geding.

2.4.1. In beroep heeft de vreemdeling voorts betoogd dat hij ten onrechte ongewenst is verklaard en dat in het besluit van 12 februari 2009 geen zorgvuldige belangenafweging heeft plaatsgevonden. Daartoe heeft hij onder meer aangevoerd dat hij geen gevaar voor de openbare orde vormt, dat geen recidivegevaar bestaat en dat onvoldoende rekening is gehouden met zijn lange verblijfsduur in Nederland. Voorts heeft de vreemdeling aangevoerd dat de staatssecretaris geen afdoende belangenafweging op grond van artikel 4:84 van de Awb heeft verricht.

2.4.2. Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) kan de vreemdeling door de minister ongewenst worden verklaard indien hij een gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid en geen rechtmatig verblijf heeft als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van die wet.

Volgens paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000, voor zover thans van belang, kan een vreemdeling op de voet van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000, ongewenst worden verklaard, in gevallen waarin deze wegens een misdrijf is veroordeeld tot een gevangenisstraf, waaronder jeugddetentie, of een taakstraf dan wel een vrijheidsontnemende maatregel is opgelegd, en waarbij het (totale) onvoorwaardelijk ten uitvoer te leggen gedeelte van de straf of maatregel ten minste één maand bedraagt.

2.4.3. In het besluit van 12 februari 2009, gelezen in samenhang met het besluit van 4 september 2007, heeft de staatssecretaris de vreemdeling ongewenst verklaard omdat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en geen rechtmatig verblijf in Nederland heeft, als bedoeld in artikel 8, onder a tot en met e, dan wel l, van de Vw 2000. Daaraan heeft de staatssecretaris ten grondslag gelegd dat de vreemdeling terzake van artikel 242 van het Wetboek van Strafrecht op 3 mei 2007 door de rechtbank Utrecht is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden, waarvan vier maanden voorwaardelijk met een proeftijd van twee jaren en dat deze uitspraak onherroepelijk is geworden. De staatssecretaris heeft voorts overwogen dat gezien de aard van het delict waarvoor de vreemdeling is veroordeeld, aan het belang van de gemeenschap meer gewicht dient te worden toegekend dan aan de persoonlijke belangen van de vreemdeling, waaronder de duur van zijn verblijf in Nederland. Verder is niet gebleken van bijzondere feiten of omstandigheden op grond waarvan, bij afweging van alle aan de orde komende belangen, toch aanleiding bestaat de ongewenstverklaring van de vreemdeling achterwege te laten, aldus de staatssecretaris.

2.4.4. Gelet op het feit dat de vreemdeling wegens verkrachting tot een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van 20 maanden is veroordeeld, heeft de staatssecretaris zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling als een gevaar voor de openbare orde kan worden beschouwd. Uit r.o. 2.4.3 blijkt verder dat de staatssecretaris in het besluit van 12 februari 2009 het algemeen belang, dat is gediend met de bescherming van de openbare orde, heeft afgewogen tegen al hetgeen de vreemdeling aan persoonlijke belangen heeft aangevoerd. Niet valt in te zien dat de door de vreemdeling aangevoerde omstandigheden dusdanig bijzonder zijn, dat de staatssecretaris daarin aanleiding had moeten zien van zijn beleid af te wijken.

De beroepsgrond faalt.

2.5. Ten slotte heeft de vreemdeling in beroep betoogd dat gelet op het bepaalde in artikel 3, tweede lid, van het Europees Vestigingsverdrag (hierna: het EVV) niet op voorhand is uitgesloten dat de waarborgen uit dit verdrag, in geval van verblijfsbeëindiging, op hem van toepassing zijn.

2.5.1. Ingevolge artikel 3, tweede lid, van het EVV wordt een onderdaan van een verdragsluitende partij, die langer dan de twee voorafgaande jaren rechtmatig op het grondgebied van enige andere partij heeft gewoond, niet verwijderd zonder dat hem eerst wordt toegestaan tegen deze verwijdering gronden aan te voeren alsmede zich te wenden tot en zich te dien einde te doen vertegenwoordigen bij een bevoegde autoriteit of een of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen.

2.5.2. Voor zover de vreemdeling betoogt dat hij zal worden verwijderd zonder dat hij daartegen gronden kan aanvoeren of zich kan wenden tot een bevoegde autoriteit of een of meer speciaal door de bevoegde autoriteit aangewezen personen, wordt overwogen dat dit niet is gebleken. Reeds hierom kan de beroepsgrond niet slagen.

2.6. Het inleidende beroep is ongegrond.

2.7. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, van 15 december 2009 in zaak nr. 09/7578;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. M.G.J. Parkins-de Vin, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. H.G. Sevenster, leden, in tegenwoordigheid van mr. P.A.M.J. Graat, ambtenaar van Staat.

w.g. Parkins-de Vin
voorzitter

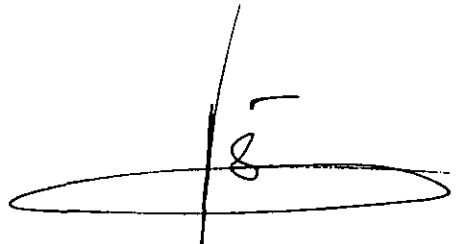
w.g. Graat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 27 oktober 2010

307-601.

Verzonden: 27 oktober 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal stroke and a small 'e' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

Justitie

Ministerie van Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Afdeling bestuursrechtspraak Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

Bezoekadres
Bordewijklaan 82
2591 XR Den Haag
Telefoon 070 779 7105
Fax 070 779 5506

Onderdeel
Contactpersoon
Doorkiesnummer(s)
Datum
Dossiernummer
Uw kenmerk
Bijlage(n)
Onderwerp

Procesvertegenwoordiging

mr. J.M. Agtersloot

070-7797105

20 januari 2010

0208.21.4053

-

2

Hoger beroep van de Staatssecretaris van Justitie
alsmede verzoek om een voorlopige voorziening

RAAD VAN STATE	
INF	
20 JAN 2010	
ZAAK:	20100737
AS:	
BEHANDELD:	PAR:

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht, van 15 december 2009, verzonden op 23 december 2009, met kenmerk AWB 09/7578.

De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Staatssecretaris gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Staatssecretaris zich niet met deze uitspraak kan verenigen verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Staatssecretaris geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist. Het belang van de Staatssecretaris bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Staatssecretaris geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Staatssecretaris het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegelden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

mr. E. Nardelli, senior procesvertegenwoordiger

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht

Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 09/7578

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

geboren op _____ **van Turkse nationaliteit, eiser,**
gemachtigde: mr. D. Gürses, advocaat te Utrecht,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.
gemachtigde: mr. A.G. Agtersloot.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 12 februari 2009 heeft verweerder het bezwaar van eiser tegen zijn besluit van 4 september 2007 ongegrond verklaard. Bij laatstgenoemd besluit heeft verweerder eiser ongewenst verklaard. Eiser heeft tegen het besluit van 12 februari 2009 beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 3 november 2009, waar eiser is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 Eiser is op 6 maart 2003 in het bezit gesteld van een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "verblijf bij partner", geldig tot 8 september 2003 en nadien verlengd tot 26 februari 2008. Bij besluit van 18 april 2006 is de aan eiser verleende verblijfsvergunning voor verblijf bij partner met ingang van 14 juli 2005 ingetrokken. Eiser heeft daartegen bezwaar gemaakt en tegen het ongegrond verklaren van dat bezwaar beroep ingesteld. Bij besluit van 4 september 2007 is eiser ongewenst verklaard. Bij uitspraak van 25 april 2008 van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Utrecht, is het beroep tegen het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning voor verblijf bij partner wegens gebrek aan belang niet-ontvankelijk verklaard.

2.2 Eiser heeft in beroep naar voren gebracht dat de beëindiging van zijn recht op verblijf bij mevrouw _____ (hierna: de ex-partner) vanwege zijn ongewenstverklaring niet inhoudelijk is behandeld bij het beroep ingesteld tegen het besluit tot intrekking van de verblijfsvergunning. Volgens eiser kan die beëindiging daarom in deze procedure alsnog aan de orde komen. In dat kader heeft eiser betoogd dat zijn verblijf ten onrechte per 14 juli 2005 is beëindigd en dat de relatie met zijn ex-partner eerst in februari 2006 is stukgelopen.

2.3 Verweerder heeft zich hierover op het standpunt gesteld dat het besluit tot intrekking

van de vergunning voor verblijf bij partner en daarmee de beëindiging van de relatie tussen eiser en zijn ex-partner per 14 juli 2005 in rechte vast staan na het onherroepelijk worden van de uitspraak van 25 april 2008. Naar het oordeel van verweerder heeft eiser in de onderhavige procedure over de beëindiging van de relatie met zijn ex-partner geen nieuwe feiten of omstandigheden naar voren gebracht die verweerder aanleiding geven om zijn eerdere besluit tot intrekking van die verblijfsvergunning te herzien.

2.4 Zoals de rechtbank in haar uitspraak van 25 april 2008 heeft overwogen, is een belang bij toetsing in rechte van een afwijzing van een aanvraag om verlening of verlenging van een verblijfsvergunning dan wel intrekking van een vergunning, bij samenloop daarvan met een besluit waarbij een vreemdeling ongewenst is verklaard, eerst aan de orde indien dat laatste besluit wordt vernietigd of ingetrokken dan wel de ongewenstverklaring wordt opgeheven. Thans ligt ter beoordeling voor het besluit tot eisers ongewenstverklaring op de voet van artikel 67, eerste lid, en onder c, van de Vw. Naar het oordeel van de rechtbank is sprake van een situatie hiervoor bedoeld, nu deze procedure er onder meer toe kan leiden dat het besluit tot ongewenstverklaring wordt vernietigd. Dit betekent dat eisers thans belang heeft bij een beoordeling van de intrekking van zijn verblijfsvergunning per 14 juli 2005 op de grond dat niet langer sprake is van een exclusieve en duurzame relatie met zijn ex-partner. De rechtbank volgt verweerder dan ook niet in zijn betoog dat de beëindiging van de relatie van eiser en zijn ex-partner per 14 juli 2005, voor de beoordeling van het onderhavige besluit tot ongewenstverklaring, feitelijk vast staat. Verweerder is in het bestreden besluit in zoverre niet uitgegaan van een juist toetsingskader.

2.5 Uit het voorgaande volgt dat de rechtbank de door eiser onder 2.2 aangevoerde beroepsgrond inhoudelijk kan beoordelen. De rechtbank overweegt hieromtrent als volgt. Verweerder heeft zijn standpunt dat de feitelijke relatie en samenwoning van eiser en de ex-partner is verbroken, doen steunen op de brieven van 14 juli 2005 en 26 oktober 2005 van de ex-partner en de brief van 3 november 2005 van de advocaat van de ex-partner. Uit deze brieven blijkt dat eiser zich in juli 2005 heeft herenigd met zijn echtgenote in Turkije en dat de ex-partner de relatie met eiser heeft beëindigd. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder op grond van de inhoud van deze brieven mogen concluderen dat sedert 14 juli 2005 geen sprake meer was van een duurzame en exclusieve relatie tussen eiser en de ex-partner. Het betoog van eiser dat de ex-partner haar brieven heeft opgesteld uit boosheid jegens eiser, wat daar verder van zei, betekent naar het oordeel van de rechtbank niet dat verweerder niet van de juistheid van de verklaringen van de ex-partner heeft mogen uitgaan. Niet is gebleken dat de ex-partner nadien haar eerdere verklaringen, dat zij haar relatie met eiser heeft beëindigd, heeft ingetrokken of herroepen. Daarbij heeft eiser zijn betoog ter zitting, dat zijn relatie met zijn ex-partner feitelijk tot 1 april 2006 heeft voortgeduurd, niet onderbouwd met schriftelijke bewijsstukken. De rechtbank tekent daarbij aan dat het aan eiser, en niet aan verweerder, is om zijn stellingen nader te onderbouwen aan de hand van getuigenverklaringen. Evenmin bieden de gedingstukken voldoende steun voor dat betoog van eiser. Weliswaar blijkt uit het afschrift uit de Gemeentelijke Basisadministratie dat eiser en zijn ex-partner tot 24 november 2005 op het zelfde adres ingeschreven hebben gestaan, maar daaruit blijkt nog niet dat eiser in die periode feitelijk met de ex-partner heeft samengewoond. Dat eiser zich enkel om financiële redenen heeft laten uitschrijven op het adres van de ex-partner, is niet aannemelijk gemaakt. Uit het vorenstaande volgt dat verweerder dan ook terecht 14 juli 2005 heeft aangehouden als de datum waarop de relatie van eiser met zijn ex-partner, en daarmee het verblijfsrecht van eiser, is beëindigd.

2.6 Eiser heeft voorts aangevoerd dat hij op grond van het feit dat hij minimaal een jaar

zaaknummer: AWB 09/7578

blad 3

legale arbeid in loondienst heeft verricht, een zelfstandig verblijfsrecht kan ontleen aan het Besluit 1/80 van de Associatieraad EEG/Turkije (Besluit 1/80). Verweerder heeft zich hierover op het standpunt gesteld dat eiser niet voldoet aan artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van het Besluit 1/80, omdat eiser na één jaar legale arbeid niet aansluitend voortgezette arbeid bij dezelfde werkgever heeft gehad.

2.7 Vaststaat dat eiser bij onherroepelijk geworden vonnis van 3 mei 2007 door de rechtbank Utrecht is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 24 maanden, waarvan 4 maanden voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaar. Verweerder heeft op basis daarvan eiser ongewenst verklaard op de voet van artikel 67, eerste lid, en onder c, van de Vw in samenhang met paragraaf 2 van hoofdstuk A/5 van de Vc.

2.8 De rechtbank dient de vraag te beantwoorden of verweerder aldus is uitgegaan van een juiste openbare orde criterium. Daarvoor zal de rechtbank moeten bezien of eiser ten tijde van de verblijfsbeëindiging op 14 juli 2005 viel binnen de personele werkingssfeer van artikel 6 van het Besluit 1/80. Indien deze vraag immers bevestigend wordt beantwoord, biedt het in artikel 14 van het Besluit 1/80 vervatte (communautaire) openbare ordebegrip het rechtskader waaraan het besluit tot ongewenstverklaring getoetst dient te worden.

2.9 Artikel 6, eerste lid, van Besluit 1/80 bepaalt, voor zover hier van belang, dat de Turkse werknemer die tot de legale arbeidsmarkt van een Lid-Staat behoort:

- na één jaar legale arbeid in die Lid-Staat recht heeft op verlenging van zijn arbeidsvergunning bij dezelfde werkgever indien deze werkgelegenheid heeft;
- (...)

2.10 Over de werkzaamheden van eiser in de periode van zijn onbestreden verblijfsrecht van 6 maart 2003 tot 14 juli 2005 is het volgende van belang. Van 4 juni 2003 tot 26 november 2003 heeft eiser als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij . Van 11 september 2003 tot 11 september 2004 heeft eiser als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij . schoonmaak- en uitzendorganisatie te Utrecht. Van 16 augustus 2004 tot 16 augustus 2005 heeft eiser als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij uitzendbureau . Met ingang van 1 februari 2005 heeft eiser wederom bij als schoonmaker gewerkt op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur, tot 1 februari 2007. Eisers loon daarvoor bedroeg € 1.361, bruto per maand. De rechtbank volgt verweerder in de redenering dat eiser na één jaar legale arbeid bij niet aansluitend recht had op verlenging van zijn arbeidsovereenkomst bij dezelfde werkgever. De rechtbank is anders dan verweerder van oordeel dat dit niet automatisch met zich brengt dat eiser als Turks werknemer reeds daarom niet valt onder de werkingssfeer van artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van het Besluit 1/80. De rechtbank is van oordeel dat verweerder er in dit geval niet aan voorbij heeft kunnen gaan, dat dit recht op verlenging van zijn arbeidscontract voor eiser wel bestond op en na 1 februari 2005 en daarmee ook op 14 juli 2005, de datum van de beëindiging van zijn verblijf.

2.11 Blijkens vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof), bijvoorbeeld het arrest van 10 januari 2006, Sedef, C-230/03, (JV 2006,91) heeft artikel 6 van het Besluit 1/80 tot doel de positie van Turkse werknemers in de gastlidstaat steeds verder te verstevigen. Uit het vereiste dat sprake moet zijn van een jaar legale arbeid bij dezelfde werkgever is af te leiden dat is beoogd te bezien of in enige mate gewaarborgd is dat sprake is van voldoende continuïteit in de arbeidsverhouding. Vanuit die gedachte is niet van belang wie precies als werkgever moet worden aangemerkt of dat sprake is van een

gedeeld werkgeverschap. Evenmin is van belang hoe de arbeidsverhouding precies moet worden gekwalificeerd. Voor de toepassing van artikel 6 van het Besluit 1/80 is primair van belang dat de arbeid wordt verricht als werknemer. Daarnaast moet voldoende continuïteit in de feitelijke arbeidsverhouding zijn gewaarborgd. Naar het oordeel van de rechtbank is daarvan in geval van eiser sprake. Dat eiser na één jaar legale arbeid niet direct aansluitend uitzicht had op voortzetting van zijn arbeid bij formeel dezelfde werkgever, laat onverlet dat binnen een relatief korte periode daarna dat uitzicht op voortgezette arbeid bij diezelfde werkgever aanwezig was. Voort heeft verweerder er niet aan voorbij mogen gaan dat eiser ook in die korte periode werkzaam is gebleven in zijn beroep als schoonmaker voor een ander uitzendbureau en er feitelijk sprake is geweest van een ononderbroken periode van legale arbeid. Aldus heeft eiser in de fase van de opbouw van zijn aanspraken op grond van artikel 6, eerste gedachtestreepje, van het Besluit 1/80 naar het oordeel van de rechtbank zonder onderbreking legale arbeid verricht en daarmee zijn aanspraken op het Besluit 1/80 verstevigd. Naar het oordeel van de rechtbank kan daarom niet worden volgehouden dat eiser niet valt onder artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van het Besluit 1/80. Het betoog van eiser dat hij rechten kan ontleen aan het Besluit 1/80 slaagt.

2.12 In het arrest van 11 november 2004, C-467/02 (Cetinkaya), JV 2005,1, heeft het Hof geoordeeld dat ter bepaling van de draagwijdte van de in artikel 14, eerste lid, van het Besluit 1/80 opgenomen uitzondering op het gebied van openbare orde, moet worden uitgegaan van de uitlegging zoals die aan dezelfde uitzondering is gegeven op het gebied van het vrije verkeer van werknemers die gemeenschapsonderdaan zijn. Voor burgers van de EU geldt dat op grond van artikel 8.22 van het Vb het verblijfsrecht enkel om redenen van openbare orde of openbare veiligheid kan worden beëindigd, indien het persoonlijke gedrag van de vreemdeling een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt. Verweerder zal nog moeten beoordelen of daarvan in het geval van eiser sprake is.

2.13 Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit. De rechtbank draagt verweerder daarom op een nieuw besluit te nemen met inachtneming van deze uitspraak.

2.14 Ter voorlichting van partijen merkt de rechtbank het volgende op. In de voorafgaande overwegingen heeft de rechtbank het aan het bestreden besluit ten grondslag gelegde standpunt van verweerder dat eiser geen aanspraken kan ontleen aan het Besluit 1/80 uitdrukkelijk en zonder voorbehoud verworpen. Verweerder heeft op dit punt dus ongelijk gekregen. Als verweerder wil voorkomen dat deze uitspraak op dit punt komt vast te staan, moet hij daartegen hoger beroep instellen.

2.15 Nu de rechtbank het beroep gegrond verklaart, bepaalt de rechtbank dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht vergoedt.

2.16 De rechtbank veroordeelt verweerder in de door eiser gemaakte proceskosten. Omdat aan eiser een toevoeging is verleend op grond van de Wet op de rechtsbijstand, moet verweerder op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb het bedrag van de proceskosten aan de griffier van de rechtbank betalen.

zaaknummer: AWB 09/7578

blad 5

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep gegrond;

vernietigt het besluit van 12 februari 2009;

draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op het bezwaar van eiser, met inachtneming van deze uitspraak;

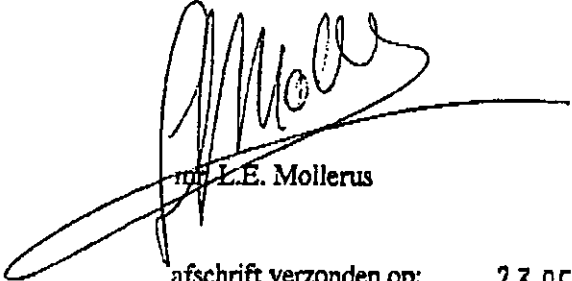
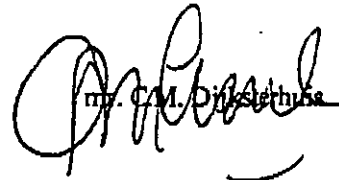
bepaalt dat verweerder aan eiser het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van € 150,- vergoedt;

veroordeelt verweerder in de proceskosten van het geding ten bedrage van € 644,-, te betalen aan eiser.

Aldus vastgesteld door mr. C.M. Dijksterhuis, als rechter en in het openbaar uitgesproken op 15 december 2009.

De griffier:

De rechter:

mr. L.E. Mollerus
mr. C.M. Dijksterhuis

afschrift verzonden op:

23 DEC 2009

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

Voor kopie conform
De Griffier

Justitie

Immigratie- en Naturalisatiedienst

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
20 JAN 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

Hoger beroepsschrift vreemdelingenzaken

Van:
de Staatssecretaris van Justitie
te 's-Gravenhage,
appellant
Gemachtigde: mr. E. Nardelli,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht
van 15 december 2009
met kenmerk AWB 09/7578

Inzake:

met IND-kenmerk 0208.21.4053
aan te duiden als verweerder
Gemachtigde: mr. D. Gürses
advocaat te (3581 PX) Utrecht, Schoolplein 5A

Procesvertegenwoordiging
Den Haag
Bordewijklaan 82
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. J.M. Agtersloot
tel 070-773 7105
fax 070-779 5506

1. Inleiding

- 1.1. Appellant (verder: de Staatssecretaris) komt hierbij in hoger beroep van de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Utrecht (verder: de rechtbank) van 15 december 2009, verzonden op 23 december 2009, met kenmerk AWB 09/7578 (verder: bestreden uitspraak) in welke zaak de rechtbank te 's-Gravenhage het beroep tegen de beschikking van 12 februari 2009 gegrond heeft verklaard, deze beschikking heeft vernietigd, de Staatssecretaris heeft opgedragen om met inachtneming van de uitspraak een nieuw besluit te op de aanvraag te nemen en de Staatssecretaris in de proceskosten heeft veroordeeld (productie 1).

2. Achtergronden

- 2.1. Bij beschikking van 4 september 2007 heeft de Staatssecretaris (verder: verweerder) ongewenst verklaard op grond van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder c Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw).
- 2.2. Bij besluit van 12 februari 2009 is het hiertegen ingediende bezwaarschrift van verweerder ongegrond verklaard.
- 2.3. In de bestreden uitspraak heeft de rechtbank het daartegen door verweerder ingestelde beroep gegrond verklaard.
- 2.4. De Staatssecretaris kan zich met (onderdelen van) deze uitspraak niet verenigen en komt daartegen hierbij tijdig in hoger beroep. De Staatssecretaris zal zijn grief in het navolgende verwoorden en nader toelichten.

3. Grieven

- 3.1. De Staatssecretaris heeft twee grieven tegen de bestreden uitspraak.

Grief 1

- 3.2. Ten onrechte overweegt de rechtbank onder rechtsoverweging 2.10 (pagina 3) van de aangevallen uitspraak:

"2.10 Over de werkzaamheden van eiser in de periode van zijn onbestreden verblijfsrecht van 6 maart 2003 tot 14 juli 2005 is het volgende van belang. Van 4 juni 2003 tot 26 november 2003 heeft eiser als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij . Van 11 september 2003 tot 11 september 2004 heeft eiser als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij , schoonmaak- en uitzendorganisatie te Utrecht. Van 16 augustus 2004 tot 16 augustus 2005 heeft eiser als schoonmaker arbeid in loondienst verricht bij uitzendbureau .

Met ingang van 1 februari 2005 heeft eiser wederom bij als schoonmaker gewerkt op basis van een arbeidsovereenkomst voor bepaalde duur, tot 1 februari 2007. Eisers loon daarvoor bedroeg € 1.361, bruto per maand. De rechtbank volgt verweerder in de redenering dat eiser na één jaar legale arbeid bij niet aansluitend recht had op verlenging van zijn arbeidsovereenkomst bij dezelfde werkgever. De rechtbank is anders dan verweerder van oordeel dat dit niet automatisch met zich brengt dat eiser als Turks werknemer reeds daarom niet valt onder de werkingssfeer van artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van het Besluit 1/80. De rechtbank is van oordeel dat verweerder er in dit geval niet aan voorbij heeft kunnen gaan, dat dit

recht op verlenging van zijn arbeidscontract voor eiser wel bestond op en na 1 februari 2005 en daarmee ook op 14 juli 2005, de datum van de beëindiging van zijn verblijf”.

Grief 2

3.3. Ten onrechte overweegt de rechtbank in rechtsoverweging 2.11 (pagina 3 en 4 van de aangevallen uitspraak):

“Blijkens vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (Hof), bijvoorbeeld het arrest van 10 januari 2006, Sedef, C-230/03, (JV 2006,91) heeft artikel 6 van het Besluit 1/80 tot doel de positie van Turkse werknemers in de gastidstaat steeds verder te verstevigen. Uit het vereiste dat sprake moet zijn van een jaar legale arbeid bij dezelfde werkgever is af te leiden dat is beoogd te bezien of in enige mate gewaarborgd is dat sprake is van voldoende continuïteit in de arbeidsverhouding. Vanuit die gedachte is niet van belang wie precies als werkgever moet worden aangemerkt of dat sprake is van een gedeeld werkgeverschap. Evenmin is van belang hoe de arbeidsverhouding precies moet worden gekwalificeerd. Voor de toepassing van artikel 6 van het Besluit 1/80 is primair van belang dat de arbeid wordt verricht als werknemer. Daarnaast moet voldoende continuïteit in de feitelijke arbeidsverhouding zijn gewaarborgd. Naar het oordeel van de rechtbank is daarvan in geval van eiser sprake. Dat eiser na één jaar legale arbeid niet direct aansluitend uitzicht had op voortzetting van zijn arbeid bij formeel dezelfde werkgever, laat onverlet dat binnen een relatief korte periode daarna dat uitzicht op voortgezette arbeid bij diezelfde werkgever aanwezig was. Voort heeft verweerder er niet aan voorbij mogen gaan dat eiser ook in die korte periode werkzaam is gebleven in zijn beroep als schoonmaker voor een ander uitzendbureau en er feitelijk sprake is geweest van een ononderbroken periode van legale arbeid. Aldus heeft eiser in de fase van de opbouw van zijn aanspraken op grond van artikel 6, eerste gedachtestreepje, van het Besluit 1/80 naar het oordeel van de rechtbank zonder onderbreking legale arbeid verricht en daarmee zijn aanspraken op het Besluit 1/80 verstevigd. Naar het oordeel van de rechtbank kan daarom niet worden volgehouden dat eiser niet valt onder artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van het Besluit 1/80. Het betoog van eiser dat hij rechten kan ontleen aan het Besluit 1/80 slaagt.”.

3.4. Op de hiervoor genoemde en bestreden rechtsoverweging berusten ook de rechtsoverwegingen 2.12 tot en met 2.16 op pagina 4 van de aangevallen uitspraak. Gegrondverklaring van de hiervoor geformuleerde grieven tast ook de geldigheid van deze rechtsoverwegingen aan.

4. Toelichting op grief 1 en 2

4.1 Gelet op de samenhang tussen de eerste en tweede grief zal de Staatssecretaris deze grieven hieronder gezamenlijk toelichten.

4.2 De Staatssecretaris stelt vast dat de rechtbank in rechtsoverweging 2.5 van de aangevallen uitspraak op goede gronden heeft overwogen dat de Staatssecretaris terecht 14 juli 2005 heeft aangehouden als de datum waarop de relatie van verweerder met zijn ex-partner, en daarmee het verblijfsrecht van verweerder, is beëindigd.

- 4.3 In de gronden van bezwaar heeft verweerder aangevoerd dat hij rechten kan ontfangen aan artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van Besluit 1/80. De rechtbank overweegt in rechtsoverweging 2.8 van de aangevallen uitspraak terecht dat gezien moet worden of verweerder ten tijde van de verblijfsbeëindiging op 14 juli 2005 viel binnen de personele werkingssfeer van artikel 6 van het Besluit 1/80, en dat wanneer deze vraag bevestigend beantwoord wordt, het in artikel 14 van het Besluit 1/80 vervatte (communautaire) openbare ordebegrip het rechtskader biedt waaraan het besluit tot ongewenstverklaring getoetst dient te worden.
- 4.4 De rechtbank oordeelt in de aangevallen uitspraak ten onrechte dat het betoog van verweerder dat hij rechten kan ontfangen aan het Besluit 1/80 slaagt. Dit oordeel is in de optiek van de Staatssecretaris onjuist en wel om de volgende redenen.
- 4.5 Niet in geschil is dat verweerder van 11 september 2003 tot 11 september 2004 als schoonmaker arbeid in loondienst heeft verricht bij , dat verweerder van 16 augustus 2004 tot 16 augustus 2005 als schoonmaker arbeid in loondienst heeft verricht bij uitzendbureau , en dat verweerder van 1 februari 2005 tot 1 februari wederom bij als schoonmaker heeft gewerkt.
- 4.6 In het door verweerder bestreden besluit is opgemerkt dat niet gebleken is dat in de periode van 11 september 2004 tot 1 februari 2005 voortgezette werkgelegenheid had voor verweerder.
- 4.7 De rechtbank is in de aangevallen uitspraak ten onrechte van oordeel dat uit de vaste jurisprudentie van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen, bijvoorbeeld het arrest van 10 januari 2006, Sedef, C-230/03, (JV 2006/91) volgt dat in het geval van verweerder in voldoende mate sprake is van continuïteit in de feitelijke arbeidsverhouding. Voorts is de rechtbank ten onrechte van oordeel dat de omstandigheid dat verweerder na één jaar legale arbeid niet direct aansluitend uitzicht had op voortzetting van zijn arbeid bij formeel dezelfde werkgever, onverlet laat dat binnen een relatief korte periode daarna dat uitzicht op voortgezette arbeid bij diezelfde werkgever aanwezig was. De Staatssecretaris meent dat dit oordeel van de rechtbank berust op een onjuiste lezing van de door de rechtbank aangehaalde jurisprudentie.
- 4.8 Immers, uit het arrest van 10 januari 2006, Sedef, C-230/03, (JV 2006/91) blijkt het volgende:

"37. Uit de opzet en het nuttige effect van het in artikel 6, lid 1, van besluit nr. 1/80 bepaalde stelsel van geleidelijke integratie van de Turkse werknemers in de arbeidsmarkt van de lidstaat van ontvangst volgt evenwel dat de voorwaarden die respectievelijk in de drie streepjes van deze bepaling zijn gesteld, door de betrokkenen achtereenvolgens moeten worden vervuld. Elke andere oplossing zou de coherentie aantasten van het stelsel dat door de Associatieraad is ingevoerd om de positie van de Turkse werknemers in de lidstaat van ontvangst steeds verder te verstevigen.

38. Deze uitlegging vloeit overigens voort uit vaste rechtspraak van het Hof.

39. In de punten 13 tot en met 15 van het reeds aangehaalde arrest *Eroglu* heeft het Hof immers verklaard dat artikel 6, lid 1, eerste streepje, van besluit nr. 1/80 alleen de continuïteit van de tewerkstelling bij dezelfde werkgever beoogt te garanderen, en dus niet van toepassing is op een Turkse werknemer die na een jaar legale arbeid van werkgever is veranderd en om verlenging van zijn arbeidsvergunning verzoekt om weer in het bedrijf van zijn eerste werkgever arbeid in loondienst te gaan verrichten."

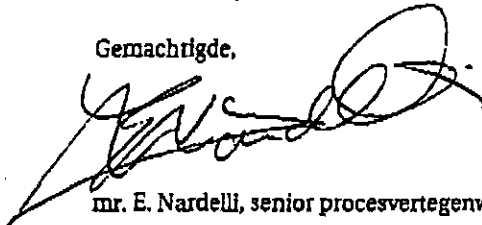
- 4.9 Anders dan de rechtbank meent, volgt uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie dat artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van Besluit 1/80 enkel de continuïteit van de tewerkstelling bij *dezelfde* werkgever beoogt te garanderen. Dit artikel is derhalve niet van toepassing op verweerder, die na een jaar legale arbeid bij Simsek BV van werkgever veranderd is, en eerst na een periode van ongeveer 4 maanden wederom bij Simsek BV in dienst is getreden. Zoals reeds in het door verweerder bestreden besluit is opgemerkt, is niet gebleken dat Simsek BV in de periode van 11 september 2004 tot 1 februari 2005 voortgezette werkgelegenheid had voor verweerder. Dat verweerder na een – zoals de rechtbank benoemt – relatief korte periode opnieuw in dienst is getreden bij Simsek BV doet aan vorenstaande niet af.
- 4.10 De rechtbank stelt, gezien het vorenstaande, voorts ten onrechte dat de Staatssecretaris er niet aan voorbij had mogen gaan dat verweerder ook in die korte periode werkzaam is gebleven in zijn beroep als schoonmaker voor een ander uitzendbureau en er feitelijk sprake is geweest van een ononderbroken periode van legale arbeid.
- 4.11 Nu de rechtbank ten onrechte van oordeel is dat artikel 6, eerste lid, eerste gedachtestreepje van Besluit 1/80 op verweerder van toepassing is, is de rechtbank eveneens ten onrechte van oordeel dat het besluit tot ongewenstverklaring van verweerder getoetst dient te worden aan het in artikel 14 van Besluit 1/80 vervatte (communautaire) openbare ordebegrip. De rechtbank oordeelt derhalve ten onrechte dat de Staatssecretaris zal moeten beoordelen of in het geval van verweerder het persoonlijke gedrag een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

5. Conclusie

- 5.1. De Staatssecretaris concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de bestreden uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder tegen het besluit van 12 februari 2009 ingestelde beroep.

Den Haag, 20 januari 2010

Gemachtigde,

mr. E. Nardelli, senior procesvertegenwoordiger

*Ministerie van Justitie
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Den Haag
Postbus 30120
2500 GC Den Haag*

*telefoon 070-7797105
telefax 070-7795506*